1/11/2021

Οι δύο εναλλακτικές για τα έργα Αχελώου

Παρέμβαση του Τ. Μπαρμπούτη στην ημερίδα για τα νερά

Ενδιαφέρουσα ήταν η τοποθέτηση του μέλους της Επιτροπής Διεκδίκησης επίλυσης του Υδάτινου προβλήματος της Θεσσαλίας, Τάσου Μπαρμπούτη, στην πρόσφατη ημερίδα της ΠΕΔ για τα νερά, στην οποία τόνισε, μεταξύ άλλων, τα εξής: Οι προβλέψεις του ισχύοντος ΣΔΛΑΠ για «εξισορρόπηση» του υδατικού ισοζυγίου στηρίζονται σε «ξύλινα πόδια» και αποτελούν ένα ανεφάρμοστο θεωρητικό κατασκεύασμα με, σχεδόν αποκλειστικά, πολιτικές στοχεύσεις. Παρόλα αυτά, εάν μια κυβέρνηση, όπως και αυτή του Κυρ. Μητσοτάκη, επιλέξει να ασκήσει πολιτική υδάτων στο ΥΔ Θεσσαλίας με βάση το ισχύον ΣΔΛΑΠ, διατηρώντας δηλαδή τις αρδευόμενες εκτάσεις στα σημερινά επίπεδα (έως 2,5 εκατ. στρ.) και προχωρώντας στην υλοποίηση έργων αποκλειστικά εντός της ΛΑΠ Πηνειού, αφήνοντας «εκτός» τα (ημιτελή) έργα Αχελώου, προφανώς μπορεί να το πράξει. Όμως για την περίπτωση αυτή, θα υπενθυμίσουμε σε όλους ότι ο ποταμός Αχελώος στη θέση Συκιά είναι εδώ και 35 χρόνια «μπαζωμένος», λόγω της κατασκευής του προφράγματος του ομώνυμου έργου. Ομοίως «μπαζωμένος» και ο παραπόταμος Κουμπουργιαννίτης που εκβάλλει στο ίδιο σημείο. Ουσιαστικά υπάρχουν δύο εναλλακτικοί δρόμοι. Ο πρώτος είναι η ολοκλήρωση των έργων, η δημιουργία της τεχνητής λίμνης (πολλαπλού σκοπού), με αξιοποίηση των υδάτων για υδροηλεκτρική παραγωγή και αποθήκευση ενέργειας και με παράλληλη μεταφορά μέρους των υδάτων στη ΛΑΠ Πηνειού.

Ο δεύτερος δρόμος είναι η καθαίρεση όλων των ημιτελών έργων και η απομάκρυνση χωματισμών, σκυροδεμάτων κ.λπ. με παράλληλη αποκατάσταση του τοπίου. Άλλη εναλλακτική λύση ΔΕΝ προσφέρεται. Επιβάλλεται συνεπώς η διοργάνωση ειδικής συζήτησης στη Βουλή, όπου θα παρατεθεί το σύνολο των στοιχείων για τα έργα (οικονομικά, τεχνικά, περιβαλλοντικά), θα αναπτυχθούν όλες οι αιτιάσεις, ένθεν και ένθεν, με στόχο να υπάρξει (ελπίζουμε) μια σαφής απόφαση, που θα αποτελεί γνώμονα για τις ενέργειες της σημερινής, αλλά και των επομένων Κυβερνήσεων, αφήνοντας πίσω την απραξία και τη νοσηρή πραγματικότητα που βιώνουμε. Εάν όμως μία τέτοια συζήτηση δεν πραγματοποιηθεί, μία οριστική απόφαση δεν ληφθεί άμεσα και η στασιμότητα παρατα-θεί, τότε οι πολιτικές ευθύνες θα βαρύνουν ΕΞΙΣΟΥ εκείνους που στα λόγια τάσσονται «κατά» των έργων (χωρίς όμως στην πράξη να δρομολογούν την καθαίρεσή τους, αυτό δηλαδή που θα ήταν το μόνο συμβατό με όσα διακηρύσσουν), αλλά και εκείνους που, στα λόγια επίσης, υποστηρίζουν την ολοκλήρωση και λειτουργία των έργων, ξοδεύοντας όμως αναποτελεσματικά τον πολιτικό χρόνο που τους παρέχεται για να το πράξουν και που, χωρίς εξηγήσεις στον λαό για τη μη τήρηση των δεσμεύσεών τους, συνεχίζουν την τακτική της απραξίας, κλείνοντας και αυτοί (όπως και οι προηγούμενοι) τα μάτια μπροστά στις σοβαρές επιπτώσεις που προκαλεί αυτή η στασιμότητα.